

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7CoCsp/3/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4319205503
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 08. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Halmešová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2023:4319205503.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lenky Halmešovej a členiek senátu JUDr. Eriky Madarászovej a JUDr. Marty Polyákovej, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného: Remedium Legal, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: V. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom R., o zaplatenie sumy 70,52 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Levice č. k. 14Csp/80/2019 - 211 zo dňa 5. októbra 2022, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti napadnutého zamietajúceho výroku, čo do sumy 14,52 eura s príslušenstvom, **p o t v r d z u j e**.

II. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo zvyšnej časti napadnutého zamietajúceho výroku a vo výroku o trovách konania **m e n í** takto:

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 56 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 8,- eur od 28.02.2017 do zaplatenia a zo sumy 48,- eur od 28.03.2017 do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalobcovi proti žalovanému priznáva nárok na náhradu trov konania vo výške 60%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenou súdu dňa 02.12.2019 sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy vo výške 70,52 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 8,- eur od 28.02.2017 do zaplatenia, zo sumy 48,- eur od 28.03.2017 do zaplatenia, zo sumy 14,52 eura od 28.04.2017 do zaplatenia, ako aj náhradu trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 09.04.2018 medzi postupcom Telefónica O2 Slovakia, s. r. o., Einsteinova 24, 851 01 Bratislava, IČO: 35 848 863 a žalobcom, postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanému. Postupca uzatvoril so žalovaným dňa 23.12.2016 Zmluvu č. 84086996, predmetom ktorej bolo poskytovanie telekomunikačných služieb v zmysle Zákona o elektronických komunikáciách. Postupca vystavil žalovanému vyúčtovacie faktúry, pričom neuhradený zostatok z týchto faktúr postúpil žalobcovi nasledovne: faktúra VS: XXXXXXXXXXXX na sumu 8,- eur so splatnosťou 27.02.2017, faktúra VS: XXXXXXXXXXXX na sumu 48,- eur so splatnosťou 27.03.2017 a faktúra VS: XXXXXXXXXXXX na sumu 14,52 eura so splatnosťou 27.04.2017, pričom žalovaný po postúpení pohľadávky do podania žaloby nevykonal žiadne úhrady.

2. Súd prvej inštancie v poradí prvým rozsudkom sp. zn.: 14Csp/80/2019 - 134 zo dňa 04.12.2020, ktorým žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol a žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal. Dôvodil, že žalobca nie je aktívne vecne legitimovaným subjektom v predmetnom konaní.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca, o ktorom Krajský súd v Nitre uznesením 7CoCsp/12/2021 - 177 zo dňa 29.04.2022 rozhodol tak, že rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Krajský súd poukázal vo svojom zrušujúcom uznesení na skutočnosť, že súd prvej inštancie v konaní pochybil, keď v danej veci rozhodol bez nariadenia pojednávania a vykonania dokazovania za situácie, že nárok žalobcu nepovažoval za nesporný z dôvodu spochybnenia jeho aktívnej legitímácie.

4.1 Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 52 ods. 1, 2, § 524 ods. 1,2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej ako „OZ“), § 5 ods. 1, 4, § 43 ods. 1 písm. a), ods. 12 písm. b), ods. 13, zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách (ďalej len „Zákon o elektronických komunikáciách“).

4.2 Súd prvej inštancie sa opätovne zaoberal platnosťou postúpenia predmetnej pohľadávky v zmysle § 43 ods. 13 Zákona č. 351/2011 Z. z.. Poukázal na to, že žalobca predložil súdu Upomienku za neuhradené faktúry adresovanú žalovanému zo dňa 09.03.2017, ktorou žalovaného vyzval na úhradu dlžnej sumy vo výške 18,- eur vyúčtovanej faktúrou č.: 1152581172, pokus o zmier zo dňa 03.04.2017, ktorým vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy vo výške 66,- eur vyúčtovanej faktúrami č.: 1152581172 a č.: 1155083131, odstúpenie od zmluvy zo dňa 13.04.2017, ktorým právny predchodca žalobcu oznámil žalovanému, že odstúpi od zmluvy o poskytovaní verejných služieb vedených pod číslom účastníka XXXXXXXXXXXX ku dňu 13.05.2017 v prípade, ak nedôjde zo strany žalovaného k úhrade dlžnej sumy vo výške 66,- eur najneskôr do 06.05.2017. Z podacieho hárka Slovenskej pošty, a. s., z ktorého vyplynulo, že žalovanému bola dňa 25.04.2018 podaná na poštovú prepravu zásielka 2. triedy (zrejme sa týkala oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 24.04.2018) a vrátenú zásielku adresovanú žalovanému označenú ako B. XXXXXXXX, M. X/XX/XXXX s poznámkou, že adresát je neznámy a s dátumom vrátenia 20.04.2017. Porovnaním dátumu, ktorým je opatrená listina označená ako „Odstúpenie od zmluvy“ a dátumu vrátenia bližšie neoznačenej zásielky súd prvej inštancie konštatoval, že právny predchodca žalobcu zásielkou vrátenou dňa 20.04.2017 s poznámkou, že adresát je neznámy, zaslal žalovanému listinu datovanú dňa 13.04.2017, ktorou odstúpil od uzavretej zmluvy. Zdôraznil, že táto listina tiež bezpochyby napĺňa z hľadiska jeho obsahu „výzvu“ v zmysle § 43 ods. 13 Zákona o elektronických komunikáciách. Poukázal tiež na skutočnosť, že zo Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 3955 a jej príloh zo dňa 09.04.2018 vyplýva, že prejav vôle právneho predchodcu žalobcu a žalobcu smeroval k postúpeniu pohľadávok voči žalovanému vyplývajúcich z 3 faktúr (č.: 1152581172, č.: 1155083131 a č.: 1157528213).

4.3 Z odstúpenia od zmluvy zo dňa 13.04.2017, ktoré sa preukázateľne dostalo do dispozičnej sféry žalovaného vyplynulo, že právny predchodca žalobcu vyzval žalovaného na okamžitú úhradu sumy 66,- eur titulom neuhradených faktúr č.: 1152581172 a č.: 1155083131, predmetom postúpenej pohľadávky však bola okrem uvedených faktúr aj pohľadávka vzniknutá titulom faktúry č.: 1157528213. Súd konštatoval, že žalovaný tak nebol vyzvaný na úhradu celej pohľadávky, ktorú mienil právny predchodca žalobcu postúpiť na žalobcu, bol vyzvaný na úhradu pohľadávok dvoch, pričom predmetom postúpenia sú pohľadávky tri. Pohľadávka titulom poslednej tretej faktúry v čase výzvy navyše ani nebola splatná. Dôvodil, že odstúpenie od zmluvy zo dňa 13.04.2017, ktoré síce obsahovo spĺňa náležitosti výzvy podľa § 43 ods. 13 Zákona o elektronických komunikáciách, nespĺňa však podľa názoru súdu účel, ktorý sleduje § 43 ods. 13 predmetného zákona. Z § 43 ods. 13 Zákona č. 351/2011 o elektronických komunikáciách jednoznačne vyplýva podmienka, za splnenia ktorej môže účastník postúpenie pohľadávky zvrátiť, v dôsledku čoho má súd za to, že výzva podľa § 43 ods. 13 Zákona č. 351/2011 Z. z. sa tak musí týkať všetkých pohľadávok, ktoré zamýšľa podnik voči účastníkovi bez súhlasu účastníka postúpiť na ďalší subjekt. Argumentoval, že tomuto nasvedčuje práve druhá veta predmetného ustanovenia, podľa ktorej účastník môže zvrátiť právo podniku na postúpenie pohľadávky a to tak, že ešte pred postúpením pohľadávky uhradí podniku omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane príslušenstva. Ak bol teda žalovaný ako účastník vyzvaný len na úhradu dvoch pohľadávok vyplývajúcich zo zmluvného vzťahu, pričom predmetom postúpenia boli pohľadávky tri, a navyše tretia pohľadávka v čase výzvy nebola ani splatná, potom podľa názoru súdu zo strany právneho predchodcu žalobcu žalovanému možnosť zvrátiť postúpenie pohľadávky v zmysle § 43 ods. 13 daná nebola. Ak teda právny predchodca žalobcu žalovanému možnosť zvrátiť postúpenie pohľadávky v postupovanom rozsahu nedal, potom mohol pohľadávky uplatňované voči žalovanému postúpiť iba s jeho súhlasom. Súd prvej inštancie preto

dospel k záveru, že postúpenie pohľadávky podnikom na inú osobu bez splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 43 ods. 13 Zákona o elektronických komunikáciách je potrebné považovať za konanie v rozpore so zákonom (s poukazom na § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka) a tento právny úkon je tak v časti žalobou uplatňovanej pohľadávky absolútne neplatný podľa § 39 Občianskeho zákonníka, na ktorú neplatnosť súd ex offo prihliada. Keďže postúpenie predmetnej pohľadávky je neplatným právnym úkonom, žalobca nie je veriteľom žalovaného, a preto súd žalobu pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v celom rozsahu zamietol.

4.4 V súvislosti s často opakovanou argumentáciou ohľadom § 151 ods. 1 CSP, podľa ktorého skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné, súd poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29.06.2010, sp. zn. 2 Cdo 205/2009, podľa ktorého „súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta“ ako aj na uznesenie Ústavného súdu SR z 11.06.2019, sp. zn.: I. ÚS 246/2019, podľa ktorého „pasivita žalovaného v konaní nemôže mať za následok (aplikáciou § 151 ods. 1 a 2 CSP) povinnosť všeobecného súdu priznať akýkoľvek uplatnený nárok“. O nároku na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 a 3 CSP, § 255 ods. 1 CSP. Nakoľko však žalovanému preukázateľne v súvislosti s týmto konaním žiadne trovy nevznikli a ani si ich náhradu neuplatnil, súd rozhodol, že žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal.

5.1 Proti tomuto rozhodnutiu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý navrhol napadnutý rozsudok zmeniť tak, že odvolací súd vyhovie žalobe žalobcu v celom rozsahu a zároveň prizná žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného ako aj odvolacieho konania v plnom rozsahu. Žalobca zastal názor, že právny predchodca žalobcu písomne upozornil žalovaného o jeho vyúčtovaných a dlžných pohľadávkach za spotrebované služby vo všetkých vystavených faktúrach a dokonca odporučil ich splatenie v určenej lehote splatnosti v každej z predmetných faktúr. Žalovaný teda bol v čase postúpenia pohľadávky upozornený na všetky svoje splatné a doposiaľ neuhradené faktúry a preto sa žalobca nestotožnil s rozhodnutím vo veci konajúceho súdu, ktorý v bode 30. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia uviedol, že žalovaný nebol vyzvaný na úhradu celej pohľadávky, ktorú mienil právny predchodca žalobcu postúpiť na žalobcu a ktorá vyplývala zo splatných faktúr č. 1152581172, č. 1155083131 a č. 1157528213, nakoľko z odstúpenia od zmluvy zo dňa 13.04.2017 vyplýva, že právny predchodca žalobcu vyzval žalovaného na okamžitú úhradu vo výške 66 €, ktorá vyplývala z faktúry č. 1152581172 a č. 1155083131. Opätovne zdôraznil, že právny predchodca žalobcu opakovane vyzýval žalovaného na úhradu dlžných súm a to nie len upomienkou za neuhradené faktúry zo dňa 09.03.2017, pokusom o zmier zo dňa 03.04.2017 a odstúpením od zmluvy zo dňa 13.04.2017 ale aj samotnými faktúrami č. 1152581172, č. 1155083131 a č. 1157528213, ktoré sú taktiež samé o sebe výzvami.

5.2 V tomto smere žalobca poukázal aj na skutočnosť, že právny úkon postúpenia pohľadávok sa skladal z viacerých oddeliteľných pohľadávok - pričom vo vzťahu k dvom z nich vyjadril dokonca aj súd záver, že boli splnené zákonné podmienky podľa § 43 ods. 13 ZoEK pre ich platné postúpenie a preto nie je zrejmé, z akého dôvodu súd žalobu zamietol vo vzťahu k uplatnenému nároku o zapl. 56 eur s prísl., o ktorého zákonnom postúpení nemal pochybnosti. Pohľadávky z uvedených faktúr netvorili jeden celok, ale každá z nich bola za podmienok podľa § 43 ods. 13 ZoEK postúpiteľná aj samostatne - a ak mal teda súd za preukázané splnenie podmienok platného postúpenia pri pohľadávkach z dvoch takto uplatnených faktúr - potom postúpenie (minimálne) v tejto časti bolo platné a súd mal právne posúdiť, že táto časť uplatneného nároku bola postúpená platne a žalobe v tejto časti vyhovieť.

5.3 Žalobca tiež dôvodil, že skutkové tvrdenia žalobcu neboli protistranou popreté, v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP ich bolo v konaní potrebné podľa názoru žalobcu považovať za tzv. nesporné skutkové tvrdenia, na základe čoho bolo nutné uzavrieť, že je nesporným skutkovým tvrdením, že žalovaný bol postupom riadne vyzvaný na zaplatenie svojho dlžného peňažného záväzku a v čase postúpenia pohľadávky bol žalovaný napriek písomným výzvam postupcu v omeškani so splnením svojho peňažného záväzku voči postupcovi dlhšie ako 90 kalendárnych dní (a to vo vzťahu k celej postúpenej pohľadávke). V tomto smere poukázal na niektoré rozhodnutia odvolacích súdov. Záverom dodal, že žalobca nepopiera, že je povinnosťou súdu skúmať platnosť postúpenia pohľadávky v zmysle ustanovenia § 43 ods. 13 ZoEK po právnej stránke, avšak je neprípustné, aby súd sám z vlastnej iniciatívy rozporoval skutkové tvrdenia žalobcu ohľadom existujúcich výziev na splnenie peňažného záväzku žalovaného a ich doručenia žalovanému, resp. jeho omeškania, a preto sa žalobca nestotožňuje

so záverom súdu, že zaslanie výzvy vo forme vystavenej faktúry (s určením lehoty splatnosti) nemôže vyvolať účinky splnenia podmienok v zmysle § 43 ods. 13 ZoEK.

6. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

7. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania, ktoré mu predchádzalo a odvolania žalovaného, podľa § 363 a § 365 ods. 1 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom tohto odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 CSP), skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie podľa § 383 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, za splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 219 ods. 3 CSP, dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je čiastočne dôvodné, a preto napadnutý rozsudok v časti napadnutého zamietajúceho výroku a vo výroku o trovách konania zmenil a zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 56 eur s príslušenstvom, a to podľa § 388 CSP. Vo zvyšnej časti napadnutého zamietajúceho výroku rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP.

8. Podľa § 41 ods. 13 zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách v znení účinnom v čase uzatvorenia Zmluvy o postúpení pohľadávok, Ak je napriek písomnej výzve podniku účastník nepretržite dlhšie ako 90 dní v omeškaní so splnením svojho peňažného záväzku voči podniku, môže podnik postúpiť svoju peňažnú pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku písomnou zmluvou inej osobe aj bez súhlasu účastníka. Toto právo podnik nemôže uplatniť, ak účastník ešte pred postúpením pohľadávky uhradil podniku omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane príslušenstva. Pri postúpení pohľadávky je podnik povinný odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka.

9. Na to, aby sa niekto stal stranou konania, netreba, aby bol účastníkom hmotno- právneho vzťahu, o ktorý v konaní ide - stačí, ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom), alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takom prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či žalobca aj žalovaný sú skutočne účastníkmi hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého žalobca vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je žalobca subjektom práva a žalovaný subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania, sa v civilnom procesnom práve používa pojem vecná legitímácia. Vecnú legitímáciu má ten subjekt, komu svedčí stav z hmotného práva, teda kto je nositeľom subjektívneho práva (aktívna vecná legitímácia) alebo nositeľom subjektívnej povinnosti vyplývajúcej z hmotného práva (pasívna vecná legitímácia), o ktorých sa v konaní rozhoduje. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa žalobca subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotnoprávneho vzťahu, resp. subjektívne vníma žalovaného ako účastníka určitého hmotnoprávneho vzťahu, ale vždy iba to, či žalobca a žalovaný účastníkmi daného hmotnoprávneho vzťahu objektívne sú, alebo nie sú. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti (žalovaný), v skutočnosti objektívne nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3 Cdo 192/2004).

10. Odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvej inštancie je v danej právnej veci povinný z úradnej povinnosti skúmať aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu s ohľadom na ustanovenie § 43 ods.13 Zákona o elektronických komunikáciách, ktoré upravuje podmienky, ktoré musia byť splnené, ak chce podnik ako postupca postúpiť svoju peňažnú pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku písomnou zmluvou inej osobe, keďže skúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (na strane žalobcu) alebo pasívnej (na strane žalovanej), je imanentnou súčasťou súdneho konania, teda musí zistiť, či subjekty, ktoré vystupujú ako strany konania, sú skutočne účastníkmi hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého žalobca odvodzuje svoje subjektívne práva.

11. Žalobca v odvolaní namietal posúdenie súdu prvej inštancie, že by žalovaný nebol vyzvaný zo strany právneho predchodcu žalobcu na zaplatenie celej žalovanej pohľadávky tak, ako to vyžaduje ust. § 43 ods.13 Zákona o elektronických komunikáciách dôvodiac, že žalovanému boli preukázateľne doručené všetky tri faktúry a tieto spĺňajú náležitosti predmetnej výzvy. S uvedenou argumentáciou sa nestotožnil ani odvolací súd, ktorý už v predchádzajúcom uznesení č.k. 7CoCsp/12/2021-177zo dňa 29.4.2022 zaujal stanovisko, že jednotlivé faktúry nemožno považovať za písomnú výzvu žalovanému, pretože

podľa § 43 ods. 13 má ísť o písomnú výzvu a nie o oznámenie účastníkovi zmluvného vzťahu, akú sumu má za poskytnuté služby uhradiť.

12. V danej veci súd prvej inštancie dospel k správne mu záveru, že listina - Odstúpenie od zmluvy zo dňa 13.04.2017, bola riadne zaslaná žalovanému a táto listina tiež napĺňa z hľadiska jeho obsahu „výzvu“ v zmysle § 43 ods. 13 Zákona o elektronických komunikáciách. Ako ďalej správne uviedol súd prvej inštancie, touto výzvou však bol žalovaný vyzvaný na okamžitú úhradu sumy 66,- eur titulom neuhradených faktúr č.: 1152581172 a č.: 1155083131. Predmetom postúpenej pohľadávky však bola okrem uvedených faktúr aj pohľadávka vzniknutá titulom faktúry č.: 1157528213. Súd prvej inštancie následne konštatoval, že odstúpenie od zmluvy zo dňa 13.04.2017, ktoré síce obsahovo spĺňa náležitosti výzvy podľa § 43 ods. 13 Zákona o elektronických komunikáciách, nespĺňa však podľa názoru súdu účel, ktorý sleduje § 43 ods. 13 predmetného zákona, pretože predmetná výzva sa musí týkať všetkých pohľadávok, ktoré zamýšľa podnik voči účastníkovi bez súhlasu účastníka postúpiť na ďalší subjekt. S týmto posúdením súdu prvej inštancie sa odvolací súd nestotožnil a odvoláciu námietku žalobcu v tomto smere považoval za dôvodnú. Žalobca poukázal na skutočnosť, že predmetom postúpenia boli tri samostatné pohľadávky vyplývajúce z uvedených faktúr, pričom predmetom postúpenia bola pri faktúre č. 1152581172 suma 8 eur, pri faktúre č.: 1155083131 suma 48 eur a faktúre č.: 1157528213 suma 14,52 eura. Ak právny predchodca žalobcu nepochybne vyzval žalovaného listinou - Odstúpenie od zmluvy na úhradu dlžných súm vyplývajúcich z neuhradených faktúr č. 1152581172 a č.: 1155083131, pričom každá z nich bola samostatne predmetom postúpenia, potom je potrebné konštatovať, že v tejto časti boli splnené podmienky, ktoré vyžaduje ust. § 43 ods. 13 Zákona o elektronických komunikáciách. Argumentáciu súdu prvej inštancie, že predmetná výzva sa musí týkať všetkých pohľadávok, pretože tomuto nasvedčuje práve druhá veta predmetného ustanovenia, podľa ktorej účastník môže zvrátiť právo podniku na postúpenie pohľadávky a to tak, že ešte pred postúpením pohľadávky uhradí podniku omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane príslušenstva, nepovažoval odvolací súd za správnu. Z tohto ustanovenia iba vyplýva, že ak dlžník uhradí svoj záväzok v celom rozsahu, nemôže dôjsť k jeho postúpeniu. Ak by však dlžník uhradil iba časť dlžnej pohľadávky, je zjavné, že veriteľ ju vo zvyšnej časti môže postúpiť tretej osobe.

13. K odvolacej námietke žalobcu týkajúcej sa že skutkové tvrdenia žalobcu neboli protistranou popreté, preto v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP ich bolo v konaní potrebné podľa názoru žalobcu považovať za tzv. nesporné skutkové tvrdenia, odvolací súd uvádza:

Sporové konanie je konaním kontradiktórnym, čo znamená, že tá strana sporu, ktorá z určitej skutočnosti vyvodzuje právne následky, musí tvrdiť skutočnosti a k tvrdným skutočnostiam predložiť alebo označiť dôkazné prostriedky, inak úspešnou byť nemôže. Pokiaľ sa žalobca domáhal voči žalovanému uhradenia postúpenej pohľadávky, bolo jeho povinnosť nie len tvrdiť, ale aj preukázať splnenie podmienok podľa § 43 ods. 13 Zákona o elektronických komunikáciách.

14. Odvolací súd dospel k záveru, že aplikácia § 151 ods. 1 a 2 CSP bola v okolnostiach prejednávanej veci neopodstatnená. Prejavuje sa tu už zmienená korelácia bremena tvrdenia a bremena popretia tvrdenia protistranou. Všeobecný súd nemôže vyvodzovať právne účinky zo zanedbania procesnej povinnosti protistrany poprieť tvrdenia žalobcu, ak žalobca samotný zanedbal svoju povinnosť tvrdenia. Povinnosť strany sporu tvrdiť má pritom kľúčový význam a predstavuje jeden zo základných princípov civilného procesu (čl. 8 CSP - procesné povinnosti a procesné bremená). Keďže žalobca sám nepreukázal v zostávajúcej časti žalovaného nároku splnenie povinnosti podľa § 43 ods. 13 Zákona o elektronických komunikáciách, nemohol súd prvej inštancie či odvolací súd nekriticky prevziať žalobcom tvrdený skutkový stav a jeho žalobe vyhovieť (pozri uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 246/2019-14 zo dňa 11. júna 2019). Keďže žalobca v časti žalovaného nároku (čo do sumy 14,52 eura) nepreukázal odoslanie písomnej výzvy žalovanému pred postúpením pohľadávky, nie je možné zhojiť neunesenie dôkazného bremena na jeho strane procesnou pasivitou žalovaného a mať tak len na základe jeho tvrdení, preukázané splnenie zákonných podmienok pre postúpenie pohľadávky podnikom podľa § 43 ods. 13 Zákona o elektronických komunikáciách. (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. októbra 2021, sp. zn. 4Cdo 162/2020 publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 2/2022).

15. S poukazom na uvedené dôvody odvolací súd dospel k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná čo do sumy 56 eur, ktorá predstavuje časť postúpenej pohľadávky pri faktúre č. 1152581172 vo výške 8 eur a pri faktúre č.: 1155083131 vo výške 48 eur. V tejto časti žalovaného nároku žalobca uniesol dôkazné bremeno a preukázal svoju aktívnu legitimitáciu. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v časti

napadnutého zamietajúceho výroku a vo výroku o trovách konania zmenil s poukazom na § 388 CSP. Žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 56 eur. Zároveň žalobcovi priznal aj požadovaný úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 8,- eur od 28.02.2017 do zaplataenia a zo sumy 48,- eur od 28.03.2017 do zaplataenia. Z predložených faktúr vyplynulo, že faktúra č. 1152581172 pôvodne na sumu 18 eur bola splatná dňa 27.2.2017 a faktúra č. 1155083131 vystavená na sumu 48 eur bola splatná dňa 27.3.2017, preto sa žalovaný dostal do omeškania hneď nasledujúci deň od splatnosti predmetných faktúr. Úrok z omeškania žalobcovi súd priznal s poukazom na § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., pričom sadzba je určená ako základná úroková sadzba ECB zvýšená o 5 percentuálnych bodov.

16. V časti napadnutého zamietajúceho výroku, a to v časti sumy 14,52 eura s príslušenstvom (úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 14,52 eura od 28.04.2017 do zaplataenia), odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil, pretože v tejto časti žalobca neunesol dôkazné bremeno týkajúce sa jeho aktívnej vecnej legitimácie.

17. Vzhľadom na čiastočnú zmenu rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd zmenil aj výrok o náhrade trov konania. O náhrade trov konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovení § 396 a § 255 ods. 2 CSP. V konaní mal žalobca čiastočný úspech , a to čo do sumy 56 eur s príslušenstvom, čo predstavuje 80% z celkového požadovaného nároku. Keďže jeho neúspech bol 20%, potom čistý úspech žalobcu je vo výške 60% a v tomto rozsahu mu patria aj trovy konania. Odvolací súd preto rozhodol, že žalobcovi proti žalovanému priznáva nárok na náhradu trov prvoinštančného aj odvolacieho konania vo výške 60%.

18. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie .

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) lehotu dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).